

DALMATIANKOIRA

ROTUMÄÄRITELMÄN TULKINTA

DALMATIANKOIRAT - DALMATINERNA RY.

Niina Huttunen, Matti Luoso ja Paula Rekiranta

DALMATIANKOIRA (DALMATINSKI PAS)

FCI:n numero: 153

Hyväksytty: FCI 30.5.2011

Kennelliitto 12.9.2012

Alkuperämaa: Kroatia

Käyttötarkoitus: Metsästys-, seura- ja perhekoira, soveltuu koulutettavaksi monenlaisiin tarkoituksiin.

FCI:n luokitus: Ryhmä 6, Ajavat ja jäljestävät koirat. Alaryhmä 3, sukulaisrodut. Käyttökoetulosta ei vaadita.

Lyhyt historiaosuus: Dalmatiankoiran alkumuoto on tunnistettavissa 1500–1700 –luvun maalauksissa ja kirkonkirjoissa (esim. 1600-luvun alussa maalattu alttaritaulu Losinjin saarella Kroatiaa tai Zaostrogissa olevassa freskossa). Niiden perusteella dalmatiankoira vaikuttaa olevan peräisin itäisen Välimeren, erityisesti Dalmatian alueelta. Varhaisimmat kuvaukset rodusta löytyvät Kroatian Djakovosta, piispa Petar Bakicin kronikasta (1719) ja Andreas Kecskemety kronikasta (1737). Niissä rotu mainitaan latinankielisellä nimellä ”Canis Dalmaticus” ja sen kooksi kerrotaan 4–5 ”spithamusta”. Vuonna 1771 Thomas Pennant kuvasi rodun teoksessaan ”Synopsis of Quadrupeds”; hän mainitsi sen olevan hyvin itsenäinen, kutsui sitä ”dalmatialaiseksi” ja kertoi sen olevan peräisin Dalmatiasta. Vuonna 1790 julkaistu Thomas Bewickin teos kutsuu rotua nimellä ”dalmatialainen- eli vaunukoira”. Ensimmäisen dalmatiankoiran rotumääritelmän laati englantilainen Vero Shaw v. 1882, ja tämä rotumääritelmä virallistettiin 1890 kun Englannin Dalmatian Club perustettiin. FCI julkaisi ensimmäisen rotumääritelmän 7.4.1955 nimellä ”dalmatialainen metsästyskoira”.

Dalmatiankoiran historiassa on paljon avoimia kysymyksiä, joihin ei ole löydetty vastauksia. Dalmatiankoiran esi-isät voivat hyvin todennäköisesti olla peräisin vielä luultua varhaisimmilta ajoilta. Dalmatiankoiraa muistuttavia ruskea- ja mustapilkullisia koiria villisikajahdissa on muun muassa kuvattu jo 1700 vuotta ennen ajanlaskumme alkua maalatussa freskossa, joka löytyi Tiranasta ja on nähtävillä Kreikassa Ateenan kansallisessa arkeologisessa museossa. Myös muita dokumentoituja havaintoja dalmatiankoiraa muistuttavista koirista on tehty Välimeren alueelta jo paljon ennen ajanlaskun alkua; näitä pilkukkaita koiria kutsuttiin mm. nimillä ”Cretan hound”, ”Outrunners” ja ”White Antelope Dog” ja niitä arvostettiin suuresti metsästyskoirina.

Nykyajan dalmatiankoiran jalanjalkia voi seurata takaisin 1700-luvulle, jota voidaan pitää rodun kehityksen merkittävänä käännekohtana. Silloin Euroopassa vaelleleiden mustalaisten vahti- ja metsästyskoirana pitämä rotu kiinnitti Ranskan ja Englannin aristokraattien huomion poikkeuksellisella ulkonäöllään. Rotua alettiin kehittää Ranskassa sekä erityisesti Englannissa, jossa siitä tuli eräänlainen statussymboli varakkaiden vaunukoirana.

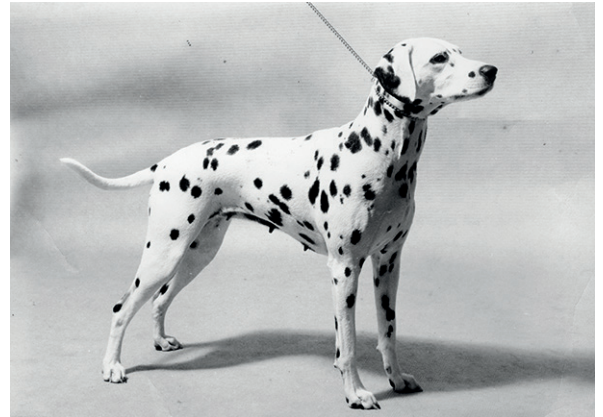
Koska Englannilla on ollut suuri merkitys rodun kehityksessä, sitä on yleisesti pidetty Kroatian ohella rodun kotimaana siinä määrin, että rodun alkuperämaasta on käyty rodun harrastajien kesken kiistaa ja FCI jo välillä merkitsi rodun vastuumaasi itsensä FCI:n.

Dalmatiankoiria hevosvaunujen vahtina 1902 Englannissa.

Ensimmäiset dalmatiankoirat saapuivat Suomeen Saksasta vuonna 1957 ja ensimmäiset pentueet syntyivät myös samana vuonna. 1960-luvulla dalmatiankoiria tuotiin erityisesti Englannista mutta myös Ranskasta ja Ruotsista. Dalmatiankoirien määrä kasvoi Suomessa nopeasti ja jo 1960-luvun puolivälissä vuosittain syntyneiden pentujen määrä oli yli sata.

Metsästys- ja vahtikoiran taustastaan huolimatta maailmanlaajuisesti levinneellä dalmatiankoiralla ei ole tänä päivänä jäljellä metsästys- eikä vahtiviettä ja ne ovat puhtaasti seura- ja harrastekoirina. Vaunukoiran tehtävästä sen sijaan on jäljellä useimmilla koirilla luontainen mieltymys hevosiin ja ne ovat edelleen innokkaita ja kestäviä liikkumaan pitkiäkin matkoja.

Vasemmalla dalmatiankoirauros 1900-luvun alusta ja oikealla narttu 1970-luvulta. 1900-luvun uros kävisi tämän päivän elegantista nartusta.

Yleisvaikutelma: Keskipitkä, särmiön muotoinen pää, jossa riippuvat korvat. Runko on suorakaiteen muotoinen, voimakas, lihaksikas ja rodulle ominaisesti pilkuttunut karvapeite. Liikkeet tyylikkäät. Sukupuolileima selvä.

Dalmatiankoira on keskikokoinen, tasapainoinen, sopusuhtainen ja liioittelematon, rakenteeltaan peruskoira. Dalmatiankoira on voimakas ja lihaksikas mutta silti elegantti ja tyylikäs. Särmiön muotoisella päällä tarkoitetaan pitkänomaista ns. peruskoiran päätä, jossa kallo-osa on kuono-osaa leveämpi ja kallo ja kuono ovat suunnilleen yhtä pitkät. Pään tulee olla suhteessa rungon mittasuhteisiin ja vahvuuteen. Vahva runko ei ole liioiteltu eikä se saa antaa raskasta vaikutelmaa. Tyylikkaiden liikkeiden tulee olla maatavoittavat ja askeleiden yhdensuuntaiset ja pitkät.

Koiran sukupuolen tulisi olla nähtävissä jo pelkästään koiran päätä katsottaessa. Nartuilla luusto on myös kevyempi ja rungon linjat pehmeämmät kuin uroksilla, jotka ovat vahvaluustoisempia ja lihaksikkaampia.

Pilkutus on dalmatiankoiran tärkeä rotupiirre, mutta sitä ei tule nostaa ainoaksi perusteeksi dalmatiankoiria palkittaessa. Rotumääritelmä kuvaa pilkkujen koon ja määrän tarkkaan, mutta pilkutuksissa on huomattavia eroavaisuuksia. Tärkeintä on, että koira antaa pilkullisen vaikutelman ja että pilkut ovat tasaisesti jakautuneet.

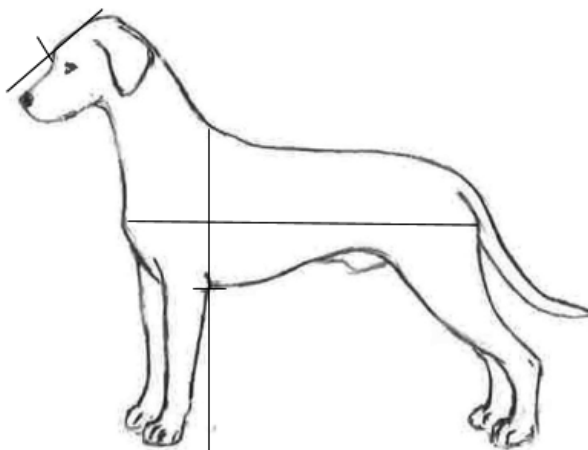

Kaksi erinomaista rotunsa edustajaa. Eriomaiset mittasuhteet ja kulmaukset. Kauniit linjat. Huomaa otsapenkereet.

Tärkeitä mittasuhteita: Rungon pituuden suhde säkäkorkeuteen on 10:9. Rungon syvyys kyynärpään kohdalla on 50 % säkäkorkeudesta. Kintereen korkeus on 20–25 % säkäkorkeudesta. Pään pituus on noin 40 % säkäkorkeudesta. Kallon pituuden suhde kuonon pituuteen on 1:1.

Dalmatiankoira on mittasuhteiltaan hieman säkäkorkeuttaan pidempi, ei siis neliömäinen mutta ei toisaalta liian pitkärunkoinenkaan. Säkäkorkeudesta puolet muodostuu rungon syvyydestä ja puolet raajakorkeudesta. Liika raajakorkeus tai matalaraajaisuus ei ole toivottavaa. Pitkät, matalaraajaiset koirat ovat usein hyvin kulmautuneita ja liikkuvat pitkin askelin. Ne eivät kuitenkaan ole mittasuhteiltaan oikeita. Viime vuosina tämä ongelma on lisääntynyt rodussa.

Pää on pituudeltaan keskipitkä ja sen keskinäiset mitat kallo-osan ja kuono-osan suhteen ovat 1:1 tai kuono-osa hieman kalloa lyhyempi.

Dalmatiankoiran mittasuhteet

Luonne / Käyttäytyminen: Miellyttävä ja ystävällinen, ei arka eikä epävarma, ei lainkaan hermostunut eikä aggressiivinen. Eloisa, uskollinen, itsenäinen ja helposti koulutettava. Dalmatiankoira pitää vedestä ja erilaisista aktiviteeteista ja sillä on selvä ajovietti.

Dalmatiankoirien luonteet ovat parantuneet merkittävästi viime vuosikymmeninä, eikä näyttelyissä juurikaan kuulla koirien keskinäisiä rähinöitä. Koirat käyttäytyvät pääsääntöisesti hyvin ja ovat ihmisiä kohtaan avoimia ja ystävällisiä. Tyypillinen dalmatiankoira esiintyy iloisesti häntä heiluen. Joskus pennut ja juniorit voivat vielä tottumattomina ujostella hieman, mutta niiden tulee kuitenkin olla käsiteltävissä. Arkoja koiria ei tule palkita.

Pää: Sopusoinnussa rungon kanssa, ei liian leveä kallo-osaltaan. Kallon pituus niskakyhmystä otsapenkereeseen ja kuonon pituus otsapenkereestä kirsun kärkeen ovat suhteessa 1:1 tai kuono-osa on hieman lyhyempi. Kallon ja kuonon ylälinjat ovat aavistuksen erisuuntaiset. Leukalihas ja poskiluu eivät saa olla liian voimakkaasti kehittyneet. Päässä ei saa olla lainkaan poimuja.

Kallo: Litteä, sivuilta hieman pyöristynyt. Levein korvien välistä, selvästi erottuvat ohimot. Vähäinen otsauurre.

Otsapenger: Kohtuullisen selvä.

Kirsu: Suuri, laajat avoimet sieraimet. Täysin pigmentoitunut. Kirsun väri sopusoinnussa pilkkujen värin kanssa.

Kuono: Hyvin kehittynyt, vahvat leukaluut, kuononselkä on suora.

Huulet: Voimakkaat ja melko tiiviit, ei riippuvat eikä liian paksut. Suupieli ei erotu kovin voimakkaasti. Täydellinen pigmentti on toivottava.

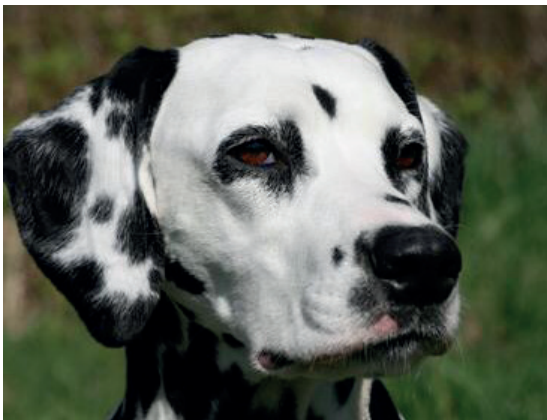
Leuat / hampaat: Leikkaava purenta, ts. ylähampaat ovat tiiviisti alahampaiden edessä ja suorassa kulmassa leukoihin nähden. Täydellinen hampaisto (42 hammasta) on toivottava. Hampaat ovat sopusuhtaiset ja valkoiset. Iäkkäämmillä koirilla hyväksytään tasapurenta.

Pään oikeat mittasuhteet ja voimakkuusaste ovat merkittäviä kokonaisvaikutelmalle. Pää on keskipitkä ja sen koko suhteessa runkoon. Kallon ja kuonon ylälinjat ovat vain aavistuksen erisuuntaiset. Ei ole virhe palkita koiria, joilla on yhdensuuntaiset kallon ja kuonon ylälinjat. Pään linjat eivät kuitenkaan saa olla yhtenevät; toisin sanoen niiden välissä tulee olla kohtuullisen selvä otsapenger. Kallan osan tulee olla sopusoinnussa kuono-osan vahvuuteen, eikä kallas saa olla liian leveä, saati pyöreä. Posket eivät saa myöskään olla liian voimakkaan, eikä leuan alla saisi olla löysää nahkaa. Osittaista huulipigmentin puuttumista ei pidetä virheenä, eikä siitä ole tarvetta mainita arvostelussa.

Silmät ovat pilkutuksen väriin sointuvat, mahdollisimman tummat ja soikeanmuotoiset. Silmäluomien tulisi olla täysin pigmentoituneet, Dalmatiankoirien kohdalla maskista puhuttaessa tarkoitetaan silmäluomien pigmentoitumista. Ilme on lempeä ja valpas. Korvat ovat melko korkealle kiinnittyneet, päännmyötäiset ja tarkkaavaisena eteenpäin suuntautuneet. Otsapenger on kohtuullisen selvästi erottuva, muttei liian jyrkkä. Tiiviit huulet kaareutuvat sulavasti kohtuullisen voimakkaan ja pitkän kuono-osan alalinjaa seuraten ilman suupieleen muodostuvaa huulipussia. Pää kiinnittyy luontevasti kauniisti kaareutuvaan kohtuullisen pitkään, kuivaan ja lihaksikkaaseen kaulaan.

Yleisimmät virheet dalmatiankoirien päissä ovat liian raskas kallas usein yhdistyneenä lyhyeen kuono-osaan ja korostuneet posket erityisesti uroksilla. Puutteelliset otsapengerit ja pigmenttipuutokset kirsussa ja silmäluomissa ovat yleistyneet jonkin verran ja niihin on syytä kiinnittää huomiota.

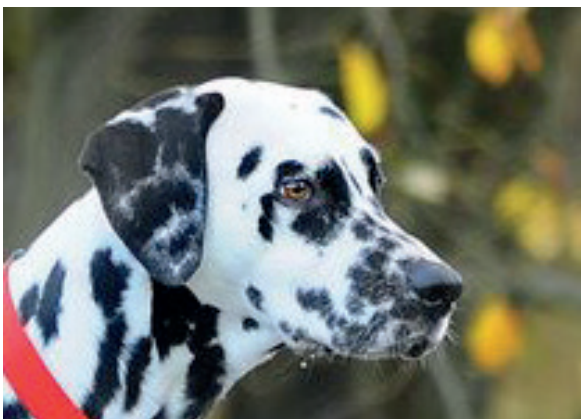
Dalmatiankoirilla esiintyy jonkin verran välihampaiden puutoksia. Täydellinen hampaisto on toivottava, parin välihampaan puuttuessa voi käyttää arvostelussa harkintaa. Enemmän kuin kuuden välihampaan puuttuminen on jo hylkäävä virhe.

Pää jossa on hyvä otsapenger ja hyvin värittyneet korvat.

Hyvä nartun pää sekä hyvin värittyneet korvat.

Hyvä pää, mutta vaaleat silmät.

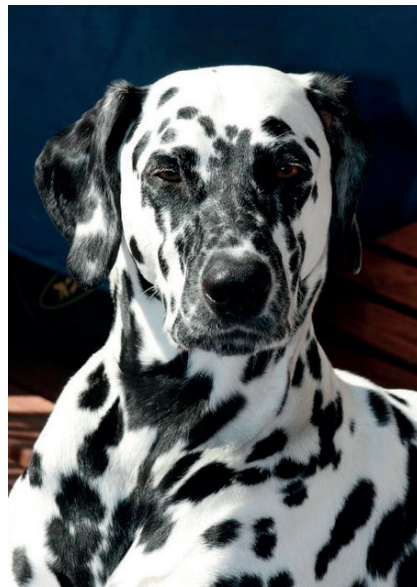
Mittasuhteiltaan erinomainen uroksen pää, jossa on kuitenkin hieman liian loiva otsapenger.

Karkea kallo, hieman poskia, lyhyt kuono-osa.

Nahkainen pää, pienet silmät, pyöristynyt kallo.

*Kuono-osa voisi olla täyteläisempi.
Tumma, mutta hyväksyttävä väritys.*

Silmät: Soikeat, 10–15° kulmassa eteenpäin katsovat. Silmien väri sopusoinnussa pilkkujen värin kanssa. Silmäluomet tiiviit, silmänympärykset täysin pigmentoituneet ja sopusoinnussa pilkkujen värin kanssa.

Korvat: Ohuet ja pehmeät, melko korkealle kiinnittyneet, tasakylkisen kolmion muotoiset ja kärjestään hieman pyöristyneet; päänmyötäiset, ulottuvat silmän sisänurkkaan tai otsapenkereeseen. Korvien tulee olla pilkuttuneet, ts. korvat eivät saa olla täysin mustat tai ruskeat vaan niissä on valkoisella pohjalla muun värityksen mukaisia pilkkuja.

Kaula: Voimakas ja kohtuullisen pitkä, päätä kohti kapeneva; ei lainkaan löysää kaulanahkaa.

Silmien väri vaikuttaa suuresti koiran ilmeeseen. Mustapilkkuisilla koirilla silmien värin olisi toivottavaa olla mahdollisimman tumma; mustanruskea tai tummanruskea. Ruskeapilkkuisilla silmien väri voi olla hieman vaaleampi ruskea tai meripihkan väri. Liian vaaleanruskeat tai keltaiset, pistäväilmeiset silmät ovat virhe. Sininen väri silmissä vähäisessäkin määrin ei ole sallittu. Silmien tulee olla myös samanväriset keskenään, eikä iiriksessä saa esiintyä pigmenttikatoa. Silmänympäryspigmentti eli maski on ehjä silmän ympärille, mustapilkkuisilla mustan, ruskeapilkkuisilla tummanruskeasta vaaleaan ruskeaan. Silmäluomet ovat tiiviit, eikä minkäänlaista luomikierteisyyttä sallita.

Korvat ovat keskikokoiset, melko korkealle kiinnittyneet ja päänmyötäiset. Korvat liikkuvat eloisasti ja voivat koiran tarkkaillessa ympäristöään suuntautua takareunastaan ulospäin. Liian alas- tai ylöskiinnittyneet korvat muuttavat rodunomaista ilmettä. (Korvien värityksestä kohdassa ”karvapeite”).

Kaulan tulee kiinnittyä runkoon niin, että kaulan ylälinja jatkuu sulavasti sään kautta kaartuen

tasaiseen selkälinjaan. Liian jyrkkä ja pysty kaulan kiinnitys saa koiran liikkumaan pää pystyssä, mikä ei ole tarkoituksenmukaista eikä energiatehokasta pitkiä matkoja ravaamaan tarkoitetulla koiralla. Löysää kaulanahkaa esiintyy jonkin verran erityisesti uroksilla. Kaulan pituuteen on hyvä kiinnittää myös huomiota; sen ei tule olla huomioita herättävä, korostuneen pitkä ”joutsenkaula”, vaan suhteessa koiran muihin mittasuhteisiin ja kokoon.

Runko: Suorakaiteen muotoinen, rungon pituuden suhde säkäkorkeuteen on 10:9.

Säkä: Selvästi erottuva.

Selkä: Voimakas ja tasainen.

Lanne: Lyhyt ja lihaksikas.

Lantio: Lihaksikas ja hieman viisto (alle 30°).

Rintakehä: Syvä ja tilava mutta ei liian leveä eikä tynnyrimäinen. Rintakehän syvyyden tulee olla 45–50 % säkäkorkeudesta, kyynärpään korkeus 50 % säkäkorkeudesta. Kylkiluut ovat selvästi kaareutuneet.

Alalinja ja vatsa: Vatsalinja kohtuullisesti nouseva, mutta ei liian kuroutunut.

Häntä: Kiinnittynyt lantiolinjan jatkoksi, ulottuu suunnilleen kintereisiin tai hieman alemmaksi. Tyvestä voimakas, tasaisesti kärkeä kohti oheneva, ei paksu vaan sopusuunnassa rungon kanssa. Liikkeessä sapelinmuotoinen. Mieluiten pilkuttunut.

Oikeanmallinen syvä, tilava rintakehä muodostuu pitkistä, kauniisti kaareutuvista kylkiluista ja se ulottuu kyynärpäihin. Rintakehä on muodoltaan ovaali, ei tynnyrimäinen eikä raskas. Eturinta on selvästi erottuva, muttei liioiteltu. Rungon pituus muodostuu enimmäkseen rintakehän pituudesta ja lanne-osan tulee olla lyhyt. Rintakehä ulottuu pitkälle taakse ja alalinja kohoaa loivasti. Liian lyhyt rintakehä ja -lasta sekä lyhyet viimeiset kylkiluut saavat alalinjan nousemaan liian voimakkaasti ja mikäli koira on mittasuhteiltaan oikea, rungon pituus syntyy tällöin väärin liian pitkistä lanne-osasta.

Mittasuhteiltaan liian lyhytrunkoinen narttu. Köyry selkä, jyrkkä lantio, kuroutuva alalinja, riittämättömästi kulmautunut sekä edestä että takaa.

Mittasuhteiltaan liian pitkärunkoinen narttu. Pehmeä selkä ja liian pitkä lanne. Takakulmaukset ovat etukulmauksia selvästi voimakkaammat, pysty olkavarsi. Pehmeät ranteet.

Matalaraajainen uros

Mittasuhteiltaan lyhytrunkoinen uros.

Matalaraajainen uros

Matalaraajainen narttu, jolla pitkä lanneosa.

Matalaraajainen ja liian raskas rakenteinen uros.

Hyvät mittasuhteet, mutta liian korostunut säkä, josta johtuen laskeva ylälinja, joka ei kuulu rodun ominaisuuksiin.

Dalmatiankoiralla tulee olla selvästi erottuva säkä, joka edellyttää riittävän taakse ja viistosti asettuneita riittävän pituisia lapoja. Ylälinja jatkuu sään jälkeen tasaisena kohti lantiota. Lanne-osa on myös seistessä tasainen mutta koiran liikkuesssa se voi hieman kaareutua.

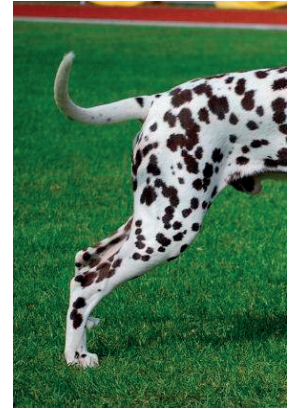
Kohtuullisen pitkä lantio on hieman viisto; ei tasa-asentoinen muttei liian jyrkkäkään. Luisu ja usein samalla myös liian lyhyt lantio on yksi rodun yleisimmistä virheistä. Virhe korostuu erityisesti koiran liikkuesssa; taka-askel jää lyhyeksi ja ylälinja köyristyy. Siksi on tärkeää liikuttaa koiria riittävästi.

Oikea lantion asento ja hännän kiinnitys, oikeat kulmaukset ja leveä reisi.

Jyrkkä lantio ja alaskiinnittynyt häntä. Takaraajat niukasti kulmautuneet ja jäävät rungon alle.

Pysty lantio, alaskiinnittynyt häntä ja ylikulmautuneet takaraajat.

Hännän nikamien tulee olla normaalisti kehittyneet; häntämutkat ovat virheitä. Häntä ei saa myöskään kiertyä, vaan sen tulee olla suora. Eloisan ja iloisen dalmatiankoiran häntä heiluu lähes taukoamatta ja erityisesti koiran innostuessa häntä saattaa hetkellisesti nousta ylälinjaa korkeammalle. Parhaiten hännän luonnollisen asennon näkee koiran annettaessa ravata. Varsinkin urosten oikea hännän asento kannattaa arvostella yksittäisarvostelussa. Pilkutus hännässä on toivottua mutta ei merkityksellistä kokonaisvaikutelman kannalta.

Eturaajat:

Yleisvaikutelma: Eturaajat ovat sopusoinnussa suorakaiteen muotoiseen rakenteeseen.

Lavat: Lapakulma on noin 115–120°.

Kyynärpäät: Tiiviisti rungon myötäiset.

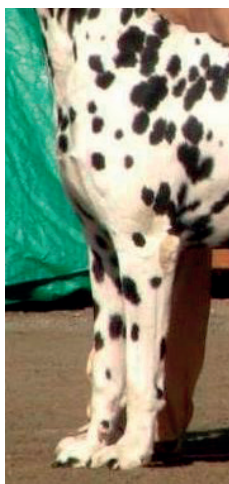
Kyynärvarret: Luustoltaan sopusuhtaisen vahvat ja pyöreät, suorat ja asennoltaan pystysuorat.

Välikämmenet: Voimakkaat, vain hieman viistot ja joustavat.

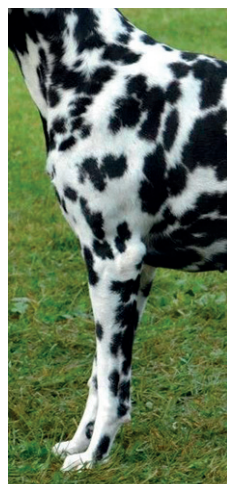
Etukäpälät: Tiiviit ja pyöreät, ns. kissankäpälät ovat tyyppilliset. Päkiät lujat ja joustavat. Kynnet mieluiten pigmentoituneet.

Raajojen luusto on vahvaa ja muodoltaan pyöreää olematta silti raskasta. Lavat ja olkavarret ovat yhtä pitkät ja viistot, kulmaus on hyvä. Etuosan oikean rakenteen ja kulmauksen ansiosta eturaaja asettuu oikealle kohdalle hieman rungon alle ja eturaaja ulottuu liikkeessä pitkälle eteen. Pystyt lavat ja pystyt sekä usein samalla liian lyhyet olkavarret ovat yleisiä virheitä dalmatiankoiralla.

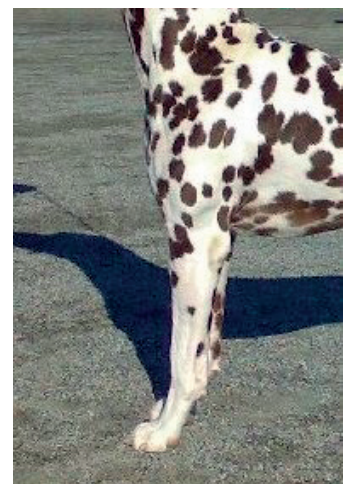
Kyynärpäät sijaitsevat tukevasti ja tiiviisti rungon sivulla. Kyynärpäiden löysyyttä esiintyy etenkin nuorilla koirilla ja se useimmiten korjaantuu koiran saadessa lisää ikää ja lihaksia.

Oikea lavan ja olkavarren kulmaus ja erinomainen eturinta. Voimakas raajaluusto.

Hyvät kulmaukset ja viistot välikämmenet.

Lapaluu sopivan viisto mutta olkavarsi pysty. Tyyppillinen dalmatiankoiran virhe.

Takaraajat:

Yleisvaikutelma: Sopusoinnussa rungon kanssa ja yhdensuuntaiset. Voimakkaat, hyvin kehittyneet lihakset.

Reidet: Vahvat ja lihaksikkaat.

Polvet: Vahvat ja hyvin kehittyneet, polvikulma 40° vaakatasoon nähden.

Kintereet: Voimakkaat.

Väljalat: Kintereen korkeus on noin 20–25% säkäkorkeudesta, kinnerkulma on noin 130°.

Takakäpälät: Tiiviit ja pyöreät, ns. kissankäpälät ovat tyypilliset. Päkiät lujat ja joustavat. Kynnet mieluiten pigmentoituneet.

Takaraajat ovat vahvaluustoiset ja voimakkaat. Reisi- ja sääriluut ovat kohtuullisen pitkät ja seisomapinta ulottuu hieman koiran taakse. Takaraajat ovat takaapäin katsottuna yhdensuuntaiset; polvet, kintereet ja käpälät samassa linjassa lonkkaluiden kanssa.

Polvi- ja kinnerkulmaukset ovat kohtuullisen voimakkaat. Takakulmausten tulee kuitenkin olla tasapainossa etuosan kulmausten kanssa vaivattoman, harmonisen ravin aikaansaamiseksi. Takakulmaukset ovat usein etukulmauksia voimakkaammat ja tästä syystä liikkeissä voi esiintyä virheitä. Sirppikintereitä esiintyy rodussa jonkin verran ja niistä on syytä huomauttaa. Pigmentoituneet kynnet eivät ole merkitykselliset; kynnet voivat olla yhtä hyvin myös valkoiset.

Liikkeet: Rytmikkäät, tyylikkäävät ja sulavat. Maatavoittava käynti ja ravi, pitkä etuaskel ja voimakas takaosan työntö. Edestä katsottuna raajat liikkuvat yhdensuuntaisesti.

Tasapainoisesti rakentunut, oikeat mittasuhteet omaava dalmatiankoira ravaa vaivattomasti, joustavin, tyylikkäin, maatavoittavin askelin. Taka-askel ylettyy etuaskeleen ”jälkeen”, muttei astu ristiin. Koiran liikkeessä kovemmalla vauhdilla askeleet pyrkivät yhdelle uralle. Selkälinja pysyy liikkeessä vakaana; selkä ei painu tai köyristy liikkeessakaan. Raajat liikkuvat yhdensuuntaisesti, kyynärpäät, polvet tai kintereet eivät kierry liikkeessä ulos- tai sisäänpäin.

Dalmatiankoiran todellisen rakenteen näkee ennen kaikkea sitä liikuttaessa, eikä taitavakaan esittäjä voi siihen vaikuttaa. Seistessä kuvankaunis koira voikin olla kaikkea muuta sen lähtiessä liikkeelle. Siksi on tärkeää liikuttaa dalmatiankoiria riittävästi kehässä!

Dalmatiankoiran tulee antaa vaikutelma kestävästä ravaajasta; sen ravin tulee olla sen näköistä, että voisi olettaa sen pystyvän liikkumaan tasaisella nopeudella pitkiäkin matkoja kohtuuttomasti rasittumatta. Liikkeet eivät siksi voi olla ylettömän näyttävät korkeine takapotkuineen, vaan ennemminkin maanmyötäiset, pitkälle ulottuvat ja energiatehokkaat.

Vaivaton, maatavoittava ravi. Taka-askel ulottuu pitkälle vatsan alle ja takapotku on tehokas. Häntä on liikkeessä ylälinjan jatkeena ja kääntyy hieman sapelin muotoon.

Karvapeite:

Karva: Kauttaaltaan lyhyttä, kiiltävää, kovaa ja tiheää.

Väri: Pohjaväri on puhtaan valkoinen, pilkut joko mustat tai maksanruskeat. Pilkkujen tulee olla selvärajaiset ja tasaisesti jakautuneet kaikkialla rungossa, eivätkä ne sekoitu valkoiseen pohjaväriin. Pilkkujen tulee mieluiten olla tasakokoisia, läpimitaltaan 2–3 cm; ruskealla muunnoksella pilkut ovat hieman pienempiä, noin 2 cm. Päässä ja raajoissa pilkkujen tulisi olla suhteessa pienempiä kuin muualla rungossa. On toivottavaa että myös häntä on pilkuttunut, pilkut ovat suhteellisesti pienempiä kuin rungossa. Pienet, ei-selvärajaiset pilkut rungossa eivät ole toivottavia. Pilkut eivät saa sulautua yhteen muodostaen suuria laikkuja. Korvien pilkutukseen tulee kiinnittää erityistä huomiota.

Lyhyt karvapeite on tiheää ja kovaa, eikä pohjavillaa ole. Karvapeitteen tulee olla riittävän paksu, eikä iho saa kuultaa karvapeitteen alta mistään kohdasta lukuun ottamatta mahanalustaa. Dalmatiankoiralle on tyypillistä tasainen, jatkuva karvanlähtö ja terve karvapeite on näin ollen aina näyttelykunnossa. Dalmatiankoirilla esiintyy jonkin verran iho-oireilua, joka näkyy ihottumana ja valkoisen karvan värjäytymisenä punaiseksi. Tästä olisi syytä mainita arvostelussa.

Puhtaan valkoinen väri, samoin kuin pilkkujen värit, ovat kirkkaat ja kiiltävät. Musta väri tulee olla syvän musta pilkkujen reunoille asti. Erityisesti kesällä ja karvan vaihtumisen yhteydessä mustat pilkut voivat olla pronssin värisiä reunoistaan, mikä ei ole toivottavaa. Myös valkoinen pohjaväri saattaa kellastua erityisesti ruskeapilkkuisilla yksilöillä kesäisin. Iäkkäillä koirilla pilkut voi ”harmaantua” ja osa pilkuista etenkin päässä kutistua ja peittyä läpikuultavaan valkoiseen karvaan. Iän myötä koiralle saattaa ilmaantua pieniä pilkkuja, joiden esiintymiseen ei tule suhtautua liian ankarasti.

Maksanruskean värin sävyjä on useita, tumman suklaanruskeasta vaaleampaan punaruskeaan. Väri ei kuitenkaan saa koskaan olla oranssi tai keltainen ja tummankin ruskean tulee erottua mustasta väristä selvästi. Tricolor, mustia ja ruskeita (tai sinisiä) pilkkuja samassa koirassa, on hylkäävä virhe ja jo yksikin vääränvärinen pilkku riittää hylkäykseen. Tämä on kuitenkin hyvin harvinaista, eikä tällaisia koiria tuoda näyttelyyn.

Täydellisen pilkutuksen aikaansaaminen, vieläpä täydellisen rakenteen omaavalle yksilölle, on tavoite jota tuskin koskaan saavutetaan. Pilkutuksen tiheys, koko ja jakaantuminen ovat suurimmalta osin sattumaa. Normaalin pilkutuksen erilaisia versioita on melko paljon senkin jälkeen, kun on karsittu pois pahimmat ääripäät; liian runsaasti ja liian niukasti pilkuttuneet; yleisvaikutelman kun tulee olla selvästi pilkullinen. Sen jälkeen voi kiinnittää huomiota pilkutuksen jakautumiseen tasaisesti, pilkkujen muotoon, kokoon ja tarkkarajaisuuteen sekä pilkkujen mahdollisiin yhteensulautumisiin. Pieniä, normaaleja pilkkuja pienempiä ja ei-selvärajaisia pikkupilkkuja kutsutaan tikseiksi, eivätkä ne ole runsaslukuisina toivottavia.

Korvien väritys mukailee tyypillisesti koiran pilkutuksen voimakkuutta; runsaammin pilkuttuneilla yksilöillä korvat ovat usein pohjaväritään pilkutuksen väriset ja valkoinen väri on vähemmistönä. Usein kauneimmin värittyneet, valkopohjaiset korvat löytyvät muutoin niukasti pilkuttuneelta koiralta. Korvat eivät saa olla täysin värittyneet ilman yhtään valkoista karvaa.

Suuri yhtenäinen musta tai ruskea värimerkki on nimeltään blaffa (hylkäävä virhe). Blaffan tunnistaminen vaatii kuitenkin erityistä kokemusta ja perehtyneisyyttä rotuun, eikä sen tunnistaminen onnistu aina rodun kokeneelta harrastajaltakaan. Tästä syystä on hyvä tarkoin punnita asiaa ja pidättäytyä koiran hylkäämiseltä blaffana ellei ole asiassa varma. Blaffa värimerkki esiintyy yleensä korvassa tai silmän ympärillä, mutta voi esiintyä myös muualla.

Vasemmalla koiralla on erityisen hyvät kirkkaat värit ja pigmentti. Molemmilla koirilla pilkut on erinomainen, vaikka niillä on joitakin yhteenkasvaneita pilkkuja ja vasemmalla koiralla pilkut ovat melko kookkaat.

Vasemmalla nartulla on erinomainen tasainen maksanruskea pilkut. Oikealla pilkut on harvempi mutta silti hyvä.

Kaksi pilkutuksen ääripäätä. Vasemmalla raskaasti pilkuttunut narttu, jolla pilkut on yhteen kasvanutta erityisesti etuosassa. Korvat lähes kokonaan mustat. Oikealla nuori uros jolla on erittäin niukka pilkut. Korvat kauniisti pilkuttuneet.

Ei anna pilkullista vaikutelmaa

Runsaasti ticksejä

Epätasainen pilkutus jossa liikaa tiksejä.

Väritys suttuineineikä anna pilkullista vaikutelmaa.

Hyvin värittynyt pää. Huomaa korvien väritys ja mustat maskit silmien ympärillä.

Ylipilkuttunut, mutta hyväksyttävä pään väritys. Korvissa saisi olla enemmän valkoista.

Blaffa

Koko ja paino:

Säkäkorkeus: Urokset 56–62 cm, nartut 54–60 cm. Ylärajan ylityksestä ei tule rangaista mikäli koira on erinomaista tyyppiä ja tasapainoinen.

Dalmatiankoiran koko ja voimakkuus ovat pikkuhiljaa kasvaneet. Useimmiten koiria näyttelyissä mitattaessa erityisesti urosten säkäkorkeudet ylittävät annetut rajat. Tämä oli huomattu myös rodun kotimaassa Kroatiassa ja dalmatiankoiran säkäkorkeutta nostettiin edellisestä rotumääritelmästä yhdellä sentillä ja ohjeeksi on annettu, että korkeampiakin yksilöitä voi palkita, mikäli ne ovat tasapainoisia ja erinomaisia. Tässä piilee kuitenkin vaara, että dalmatiankoiran korkeuden kasvaessa edelleen, sen vahvuus ja raskaus lisääntyy samalla hävittäen sille kuuluvan tyylikkyyden ja eleganttiuden. On siis suositeltavaa pysyä koon rajoissa ja kiinnittää huomiota koirien oikeaan vahvuuteen ja tasapainoisuuteen.

Virheet: Kaikki poikkeamat edellä mainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen ja sen vaikutukseen koiran terveyteen ja hyvinvointiin sekä sen kykyyn toimia perinteisessä käyttötarkoituksessa.

Hylkäävät virheet:

- vihaisuus tai liiallinen arkuus
- selvästi epänormaali rakenne tai käyttäytyminen
- yhtenevät pään linjat
- enemmän kuin 6 välihampaan puuttuminen; M3-hampaan puuttumista ei lasketa eikä sitä lueta virheeksi
- sisään- tai uloskiertyneet silmäluomet (entropium, ektropium)
- herasilmä, keskenään eriväriset silmät
- siniset silmät, osittain siniset silmät
- puutteellinen kirsupigmentti
- kiertyvä häntä
- toisen tai molempien silmien ympärillä oleva iso värialue (monokkeli) tai suuret laikut (blaffa) muualla
- kolmivärisyys (ruskeita ja mustia pilkkuja samassa koirassa), sitruunanväriset tai oranssit pilkut, siniset pilkut tai täysin valkoinen väri vailla pilkkuja
- karkea- tai pitkäkarvaisuus
- kuurous

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittyntä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.

